

عنوان مقاله:

بینامتنی قرآنی در ادعیهامام رضا علیه السلام

محل انتشار:

همایش علمی پژوهشی قرآن کریم و میراث رضوی (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

حسین خانی کلکای - استادیار دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم؛ دانشکده علوم قرآنی خوی

ولی نوروزی - عضو هیئت علمی دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم، دانشکده علوم قرآنی خوی

خلاصه مقاله:

اصطلاح بینامتنیت از اصطلاحات نقد ادبی معاصر است و نظریه ای است که در قرن حاضر توسط کریستوا زبان شناسی بلغاری مطرح شده است، براساس این نظریه هرمتنی براساس متونی که بیشتر خواندهایم معنا می دهد و استوار به رمزگانی است که بیشتر شناخته ایم در قرن حاضر توسط کریستو زبان شناسی بلغاری مطرح شده است، براساس این نظریه هر متنی براساس متونی که بیشتر خوانده ایم معنا می دهد و استوار به رمزگانی است که بیشتر شناخته ایم. امام معصوم، قرآن تکوینی است که در خارج تجسم یافته است و تمامی رفتار، کردار و گفتار او، بازتاب و تجلی آیات قرآن مجید است. باین مبنا، ادعیه امام رضا علیه السلام از منظر نظریه بینامتنی مورد بررسی قرار گرفت که نشان می دهد بیشترین شکل بینامتنی قرآنی در ادعیه به صورت نفی جزئی (اجترار) مفی متوازی (امتصاص) است و این امر بیانگر آن است که امام علیه السلام در مناجات خود، ضمن حفظ جوهره قرآنی از عبارت های قرآنی به زیبایی بهره برده است.

کلمات کلیدی:

قرآن، دعا، بینامتنی قرآنی، ادعیه امام رضا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/965268>

